

สรุปผลการทดลอง

การศึกษาความเป็นพิษของเอเบทและฟิลาโรโอสต่อปลาหางนกยูงและปลานิล ได้ผลการทดลองดังนี้คือ

1. ฟิลาโรโอสมีความเป็นพิษสูงกว่าเอเบททั้งในปลาหางนกยูงและปลานิล
2. ส่ารพิษทั้ง 2 ชนิดความเป็นพิษจะลดลงเมื่อให้ระยะเวลาที่ได้รับส่ารพิษเพิ่มขึ้น สำหรับค่า LC_{50} ที่ 24, 48, 72 และ 96 ชั่วโมงของส่ารพิษทั้ง 2 ชนิดต่อปลา มีดังนี้
ค่า LC_{50} ของเอเบทต่อปลาหางนกยูง เท่ากับ 340.70, 266.68, 229.37 และ 210.65 ppm ตามลำดับ และค่า LC_{50} ของเอเบทต่อปลานิล เท่ากับ 34.32, 27.20, 23.91 และ 22.40 ppm ตามลำดับ
ค่า LC_{50} ของฟิลาโรโอสต่อปลาหางนกยูง เท่ากับ 17.72, 13.24, 9.85 และ 8.58 ppm ตามลำดับ และค่า LC_{50} ของฟิลาโรโอสต่อปลานิล เท่ากับ 20.20, 16.39, 14.76 และ 13.34 ppm ตามลำดับ
3. ระดับเริ่มเป็นพิษของเอเบทต่อปลาหางนกยูงและปลานิล เท่ากับ 210.50 และ 22.20 ppm ตามลำดับ ส่วนระดับปลอดภัยของเอเบทต่อปลาหางนกยูงและปลานิลเท่ากับ 10.5325 และ 1.1195 ppm ตามลำดับ
4. ระดับเริ่มเป็นพิษของฟิลาโรโอสต่อปลาหางนกยูงและปลานิล เท่ากับ 8.4 และ 13.2 ppm ตามลำดับ ส่วนระดับปลอดภัยของฟิลาโรโอสต่อปลาหางนกยูงและปลานิลเท่ากับ 0.429 และ 0.667 ppm ตามลำดับ
5. เมื่อให้เอเบทความเข้มข้นเท่าที่กำหนดให้ใช้ในการควบคุมลูกน้ำตามธรรมชาติ และสูงกว่า 10 เท่า พบว่าไม่มีผลต่ออัตราการรอดของปลา การเติบโต และพฤติกรรมที่ปลา แสดงออกทั้งในปลาหางนกยูงและปลานิล

6. เมื่อให้ฟลาร์โวลความเข้มข้นที่กำหนดให้ใช้ควบคุมลูกน้ำตามธรรมชาติ พบว่าไม่มีผลต่อการอยู่รอดของปลา การเติบโต และพฤติกรรมที่ปลาแสดงออกทั้งในปลาหางนกยูงและปลานิล แต่เมื่อให้ฟลาร์โวลความเข้มข้นสูงกว่าที่ใช้ในธรรมชาติ 6 เท่าพบว่ามีผลต่อการอยู่รอด การเติบโต และพฤติกรรมของปลาหางนกยูง แต่ไม่มีผลต่อการอยู่รอด การเติบโตของปลานิล แต่มีผลต่อพฤติกรรมของปลานิลในระยะแรกที่ได้รับฟลาร์โวล

7. คุณภาพของน้ำ ไม่มีผลต่ออัตราการอยู่รอด การเติบโต และพฤติกรรมภายนอกที่ปลาแสดงออก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย